

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3921** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба до Административен съд - София град от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Д. А. чрез процесуалния представител адв. Й. М. САК, с адрес за получаване на съобщения и призовки-гр. С., [улица] ет.4, А. „И., В. и Ко“ срещу Национална агенция за приходите със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Б. М..

С иска се претендира следното обезщетение:

- Сумата в размер на 9 600 лева за платено адвокатско възнаграждение, представляващо имуществена вреда от отменения незаконосъобразен РА № Р – 22221019008445 – 091 – 001 / 14.07.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД НАП С.- орган възложил ревизията и И. В. А. на длъжност – главен инспектор по приходите при ТД НАП С. – ръководител на ревизията;
- сумата в размер на 2 381.35 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва от 13.11.2020-датата, следваща датата на последното заплатено адвокатско възнаграждение и постановяването на Решението на Директора на ОДОП до 24.04.2023г.-датата на подаване на исковата молба;
- законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата

молба до окончателното и заплащане, като се претендират и разноските по делото, вкл. държавна такса-25лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1800лв. с ДДС.

Ищецът в съдебно заседание и в представените писмени бележки поддържа иска, твърди, че договореният адвокатски хонорар в размер на 8000лв, с ДДС-9 600лв., не е резултативен, а представлява разсрочено плащане на възнаграждението; твърди, че е без значение за спора, че част от размера на адвокатския хонорар представлява ДДС, тъй като отношенията на адвокатското дружество с трети страни, вкл. с държавния бюджет и дали страната-ползвател на облагаема по ЗДДС услуга има право на възстановяване на данъчен кредит не е от значение при преценката за ангажиране на отговорността; посочва, че дори и да се приема тезата на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, то съгл. чл.2 ал.9 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждение по дела с фактическа и правна сложност, минималното възнаграждение е в двукратен размер и като се има предвид материалния интерес по РА в размер на 26 000лв, двукратния размер за адвокатско възнаграждение е 7200лв., поради което при условията на евентуалност претендира обезщетение в размер на 7200лв.

Ответникът - Национална агенция за приходите, чрез отговора на исковата молба и становище от процесуалния си представител, оспорва иска като неоснователен и недоказан, твърди, че е договорен резултативен адвокатски хонорар, не следва да се присъжда обезщетение за частта, представляваща ДДС за адвокатския хонорар, няма доказана причинно -следствена връзка между вредата и отменения РА поради незадължителния характер на правната услуга. Алтернативно, ако искът се приеме за основателен, иска от съда да намали размера на претендираното възнаграждение до размера, предвиден в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на исковата молба, като твърди, че претендираният адвокатски хонорар е завишен и не съответства нито на спорната сума по РА, нито на обема на положения труд.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С РА № Р – 22221019008445 – 091 – 001/14.07.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД НАП С.- орган възложил ревизията и И. В. А. на длъжност – главен инспектор по приходите при ТД НАП С. – ръководител на ревизията, са установени дължими данъчни задължения на „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в размер на 25 810.80лв. /л.38-43/

На 14.07.2020 г. е сключен договор за правно обслужване между „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], от една страна, и Адвокатско дружество „И., В. и КО“, с предмет на договора осъществяване на административна защита на дружеството пред Директора на ОДОП С., ЦУ НАП за изготвяне и депозиране на жалба срещу РА № Р – 22221019008445 – 091 – 001/14.07.2020 г., проследяване на производството по административното обжалване и оказване на съдействие в хода на цялото административно производство

Договореното възнаграждение в размер на 8000лв. , респ. с ДДС-9 600 лева, съгласно договора е предвидено да бъде платено на три части, както следва-1200лв. авансово плащане, 2400лв. и 6000лв., представляващо окончателно плащане след постановяване на Решение на Директора на ОДОП С., за което следва да бъдат издадени фактури.

По делото е приложена фактура №2901/15.07.2020г. за извършено плащане в размер на 1200лв. с ДДС от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] на Адвокатско дружество „И., В. и КО“ /л.76/.

Извършено е и второ плащане, за което по делото е приложена фактура №2902/16.07.2020г. за извършено плащане в размер на 2400лв. с ДДС от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] на Адвокатско дружество „И., В. и КО“ /л.78/, като по делото е приложено и платежно нареждане с дата 17.07.2020г. за сумата в размер на 3600лв. за плащане от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД на адвокатското дружество /л.80/.

Ревизионният акт е бил оспорен по административен ред с жалба от 31.07.2020г., депозирана в ТД НАП С. от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, чрез адвокат Д. Г. К., до Директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ НАП срещу РА № Р – 22221019008445 – 091 – 001/14.07.2020 г. /л.47/.

С Решение №1679/05.11.2020г. на Директора на ОДОП С. ревизионният акт № Р – 22221019008445 – 091 – 001/14.07.2020 г. е отменен изцяло /л.61/.

Извършено е трето плащане, за което е издадена фактура №2983/09.11.2020г за сумата в размер на 6000лв. с ДДС /л.81/ и платежно нареждане от 12.11.2020г. за наредено плащане от „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД на адвокатското дружество /л.83/.

Като доказателство по делото са приети заверено копие на РА, на Решение №1679/05.11.2020г. на Директора на ОДОП С., договор за правно обслужване, фактури, платежни нареждания и други писмени доказателства.

Въз основа на тази фактическа обстановка и предвид очертаания от ищеца предмет на иска, настоящият състав прави следните правни изводи:

С оглед на така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване. Това е така, доколкото в резултат на отменения РА заявява претенция на увредено лице от същия. Ответникът разполага с пасивна процесуална легитимация по смисъла на чл. 205 от АПК. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за Националната агенция за приходите, агенцията е юридическо лице. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и / или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което е причинена вреда. Тази вреда трябва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието на орган или на длъжностно лице. При липса на някой от тези елементи на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

Безспорно е налице отменен административен акт, в случая това е изданието

ревизионен акт. Ревизионният акт е административен акт от категорията на посочените в чл. 21, ал. 2 от АПК, доколкото с него се декларират вече възникнали по силата на закона данъчни задължения. Той е издаден от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Ревизионният акт е отменен изцяло от по – горестоящия административен орган - директорът на дирекция „ОДОП” С. при ЦУ на НАП – с Решение №1 679/05.11.2020г. По изложените съображения съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки – отменен като незаконосъобразен административен акт.

Налице е плащане на хонорар за адвокат, който е осъществил процесуално представителство и защита в хода на административното производство по обжалване на РА. Според договора за правна защита и съдействие от дата 14.07.2020 г. е уговорено възнаграждение в размер на 9 600 лева. Изрично е отбелязано в договора, че сумата следва да бъде изплатена след получаване на фактура, като по делото са приложени три фактури и извършените по договор три плащания на части съответно-1200лв, 2400 и 6 000лв. с ДДС, както и две платежни нареждания за сумите 3 600лв. и 6000лв.

Настоящият състав приема, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на отменения РА, който е бил отменен по съответния ред с решение на директора на дирекция „ОДОП”, ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на ревизионния акт.

Съдът приема, че ищецът не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не е бил издаден незаконосъобразният РА от органите по приходите. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора. От тази гледна точка вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен ревизионен акт. Намалването на имуществото на „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на ревизионен акт.

Обстоятелството, че адвокатската защита при обжалването на ревизионен акт по административен ред не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения ревизионен акт.

Съгласно приетото в мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни административни актове, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ. В мотивите на посоченото тълкувателно решение на ВАС е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия – пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал – нито в ЗОДОВ, нито в чл. 51 от действащия ЗЗД, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. ЗЗД, нито в други нормативни актове от

действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица” са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. Неразделната взаимовръзка между издадения административен акт и потърсената от дружеството – адресат адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – дружеството не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден ревизионен акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издадения РА, тъй като обжалването на този акт е законово установено и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган, още повече, че в настоящия случай при издаването на РА, обжалването му по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП” е задължително, за да може актът да бъде обжалван по съдебен ред, съгласно чл. 156, ал. 2 от ДОПК.

И в практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81 / 27.01.2006 г. по гр. д. № 23 / 2005 г. на IV – то гражданско отделение, в Решение № 129 / 25.07.2005 г. по гр. д. № 2439 / 2003 г. на същото отделение на ВКС е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите”. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и ВКС безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако те не беше налице, те не биха били направени. В съдебната практика се приема, че причинната връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. Ангажирането на адвокатска защита е израз на нормалната грижа на лицето за неговите права и интереси. В този смисъл е и безпротиворечивата константна практика на ВКС (така например Решение № 248 / 4.06.2009 г. по гр. д. № 4808 / 2007 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 355 / 03.08.10 г. по гр. д. № 1651 / 2009 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 126 / 10.05.2010 г. по гр. д. № 66 / 2009 г. на IV – то гражданско отделение; Решение № 586 / 16.05.2011 г. по гр. д. № 1486 / 2009 г. на III – то гражданско отделение; Решение № 781 / 30.11.2010 г. по гр. д. № 511 / 2010 г. на IV – то гражданско отделение и други).

Извършените разноси за адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на ревизионния акт съставлява претърпяна вреда за ревизирия

субект, намираща се в пряка причинна връзка с отменения незаконен акт на административния орган, защото те са типична, нормално настъпваща и необходима последица от незаконосъобразния ревизионен акт и защитата, която се е наложила срещу него именно поради незаконосъобразната административна дейност (дейност на администрацията). В случая възнаграждението е платено на адвоката за процесуално представителство и защита срещу ревизионния акт и издадения преди него ревизионен доклад и след отмяната на този ревизионен акт платеното възнаграждение не е възстановено на страната, която е била принудена да направи този разход, поради незаконосъобразната дейност на администрацията, която страна своевременно я е намерила за такава и оспорила по надлежния ред. Следователно е доказана връзката между отменения РА и вредата, представляваща платените разноски за процесуални действия в производството за отмяната му.

Настоящият състав намира за необходимо да посочи, че разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. За да се докаже извършеното плащане в случая са представени като доказателства договор за правно обслужване, фактури и платежни нареждания, поради и което настоящият състав намира, че са налице доказателства за заплащане на сумата от 9600 лева.

По изложените съображения, съдът намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, представляващи платените от него разноски за адвокат при обжалване на издадения РА № № Р – 22221019008445 – 091 – 001/14.07.2020 г., и исковата претенция в този смисъл трябва да бъде уважена.

По отношение на възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК, относно претендирания **размер на обезщетението** и неговата прекомерност, съдът намира следното:

В Тълкувателно решение № 1 от 15 март 2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОС на ВАС е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая – държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона – „справедлив и обоснован”. Делата за обезщетение по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Действително институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване. Съдът дължи преценка относно обстоятелството, дали договореното адвокатско възнаграждение е съобразено с разпоредбите на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразно представените по делото доказателства с отменения РА е определена дължимата сума в размер на 25 810.80лв. При така формирания материален

интерес, приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от Наредбата, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие пред административен орган възнаграждението се определя по реда на предходните алинеи. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата по дела с определен материален интерес възнаграждението е (при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. - 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв.. Тоест принципно възнаграждението за процесуалното представителство пред дирекция ОДОП е било минимум 2 714.86 лева. Посоченото означава, че адвокатският хонорар от 9600 лева, който е предмет на настоящото дело е значително над посоченото в Наредбата възнаграждение. Действително, ищецът е прав, че определените на Наредбата възнаграждения са минимални, като няма пречка да бъде договорено по-високо възнаграждение между страните. В случая обаче, доколкото се претендира обезщетение в размер на така договореното възнаграждение, което обезщетение би било платимо от НАП в качеството на ответник, то следва да се вземе предвид, че административното производство за оспорване на РА не представлява фактическа и правна сложност, самият ревизионен акт не установява значителни дължими данъчни задължения за дружеството, поради и което претендираният адвокатски хонорар се явява прекомерен и следва да бъде намалено дължимото обезщетение до размера на сумата съгласно Наредбата, а именно- 2 714.86лв. В случая съдът не споделя изложеното от страна на ищеца, че размерът на обезщетението следва да бъде определен съгласно чл.2 ал.9 от Наредбата „Когато процесуалното представителство, защитата и съдействието са свързани с особена фактическа и правна сложност, минималното възнаграждение по тази наредба е в двукратен размер“, тъй като оспорването по административен ред на РА не се отличава с особена фактическа и правна сложност.

По акцесорният иск за присъждане на законната лихва върху главницата.

По същество претендираната лихва до завеждането на исковата молба е мораторна, основава се на забавено плащане от длъжника на обезщетението, вредите са възникнали не от момента на плащането, а от момента, в който РА е отменен като незаконосъобразен с решението на директора. Така посочените начални моменти са и такива за давността за вземането за обезщетение за вреди, както следва от Тълкувателно решение №3/22.04.2005г. по т.д. 3/2004г. ОСГК на ВКС, т. 4 от него: *"При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им."*

Към исковата молба е приложено изчисление на мораторната лихва - в размер на законната лихва, изчислена върху платения адвокатски хонорар, считано от датата на последното му плащане.

В случая началната дата на претенцията от страна на ищеца е необходимо да бъде последваща датата на Решението на Директора на ОДОП С., което се отменя РА и дължимите от дружеството данъчни задължения, т.е. от 05.11.2020г., но е заявена начална дата-13.11.2020г. и съдът е обвързан в произнасянето си по петитума в исковата молба, респ. дължи произнасяне за законната лихва от 13.11.2020 до 24.04.2023г.

Доколкото по-горе съдът счита, че дължимото обезщетение за адвокатско възнаграждение е в размер на 2 714.86 лева, то законната лихва следва да бъде изчислена върху тази сума за посочения от ищеца период- от 13.11.2020 до 24.04.2023г., като получената сума е в размер на **685.65 лева**.

Предвид изложеното, предявеният иск за присъждане на обезщетение за вреди и законни лихви е частично основателен. Доколкото към датата на устните състезания по делото няма данни за плащане на размера на обезщетението и претенцията за лихви, то съдът следва с решението си да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 2 714.86 лева за обезщетение за претърпени имуществени вреди, както и законната лихва върху главницата в размер на **685.65 лева, както и законната лихва върху главницата в размер на 2 714.86 лв. от датата на подаване на исковата молба-24.04.2023г. до окончателното и заплащане** и да отхвърли исковата претенция за присъждане на обезщетение, респ. мораторни лихви до пълния предявен размер.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, своевременното направено искане на ищеца за присъждане на разноски е основателно и трябва да бъде уважено. Доказани са разноски за държавна такса в размер на 25 лева. Доказано е и заплатено възнаграждение за адвокат в размер на 1800 лева с фактура №3647/01.12.2022г. /л.126/. Настоящият съдебен състав счита, че размерът на възнаграждението за адвокат по настоящото дело е съобразен с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът следва да присъди разноски в пълен размер, доколкото ответникът и след предявяването на исковата претенция не е предприел действия за заплащане на обезщетението за вреди, предвид трайно установената съдебна практика в казус като процесния, по арг. от чл.78, ал.2 ГПК. Следователно, претенцията за присъждане на разноски на ищцата следва да бъде уважена в размер на 1825 лв. общо.

По изложените съображения и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на **2 714.86 лева** (две хиляди седемстотин и четиринадесет лева и осемдесет и шест стотинки), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от отменен по съответния ред незаконосъобразен РА № Р – 22221019008445 – 091 – 001 / 14.07.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД НАП С.- орган възложил ревизията и И. В. А. на

длъжност – главен инспектор по приходите при ТД НАП С. – ръководител на ревизията, както и законната лихва върху главницата в размер на **685.65 лева**, както **и законната лихва** върху главницата в размер на 2 714.86 лв. от датата на подаване на исковата молба-24.04.2023г. до окончателното и заплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на „ПИ ЕС ДИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 1825 лева, представляваща направените по настоящото дело разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: